

Поводом најаве прве званичне посете председника Србије Бориса Тадића Сарајеву подељена су мишљења шта ће та посета значити за Србију и Босну и Херцеговину, а нарочито шта за Републику Српску.

У Влади Србије кажу да је доста проблема између Србије и БиХ већ решено и да се на ову посету гледа више као на активирање неискоришћених могућности, немачки парламентарци подржавају Тадићеву посету у „циљу јачања БиХ”.

Саговорник „Политике” из владе каже да о томе нема ни говора, да је председник РС Милорад Додик изабран регуларно на изборима, да има велику подршку и популарност и да је његов значај у Србији велики.

Поводом оцене да је посета усмерена ка унитаризацији БиХ, директор Центра за регионализам и копредседник Игманске иницијативе Александар Попов каже да се из Дејтонског споразума не може избрисати да постоје два ентитета и да се једино може очекивати „да се, уз одређена овлашћења која морају да задрже ентитети, ојачају централне институције како БиХ не би била овако недовршена држава каква је сада”.

„Тачно је да у Сарајеву сматрају да Додик добија подршку из Београда за своје потезе и да ће свакако једно од питања бити и то колико Србија може позитивно да утиче да се РС конструктивније понаша у стварању БиХ као функционалне државе”, каже Попов.

Историчар Чедомир Антић, из Напредног клуба, сматра да Тадић одлази у Сарајево како би наставио политику коју води годинама „а то је настојање да се кроз регионалну политику што више и што боље Србија препоручи Бриселу”.

„Тачно је да Тадић треба да помогне унитаризацији БиХ, пошто су у овом тренутку дипломатије у одређеним круговима у ЕУ и САД посвећене томе. Они сматрају да само унитарна БиХ може да уђе у ЕУ, што је наравно у потпуној супротности са оним што раде у Србији, с оним што се примењује на Кипру и у другим крајевима Европе. Дакле,

примењују двојне стандарде који помажу остваривању интереса великих сила”, каже Антић.

Шта су данас главне препреке у билатералним односима Србије и БиХ?

Чињеница је да је политичка клима између две државе знатнопромењена. Томе су свакако допринели усвајање Декларације о Сребреници у скупштини и хапшење генерала Ратка Младића. Уз то у Влади Србије сматрају да ни избор власти у Сарајеву „није неповољан за Србију”.

С обзиром на то да је један од спољнополитичких приоритета Србије регионална сарадња, прекретницом се сматра Истанбулска иницијатива и састанак у Карађорђеви са трочланим Председништвом БиХ и турским председником Абдулахом Гулом који је организован, према речима једног од учесника, како би се обрачунали са „злим духовима и вампирима прошлости”. Колико то тешко иде види се и по примерима хапшења Ејупа Ганића, Илије Јуришића и Јове Дивјака.

Зато међу најважније проблеме између Србије и БиХ Попов убраја недовољну сарадњу надлежних органа и непостојање механизма који би довели до тога да хапшењаосумњичених за ратне злочине не буду политички случајеви него чисто техничка питања.

„Приговор са бошњачке стране је био да немамо адекватан однос према бошњачким жртвама и то је са ове стране у доброј мери кориговано Декларацијом о Сребреници и Тадићевим одласком на обележавање 10. и 15. годишњице сребреничке трагедије”, закључује Попов.

На Истанбулску декларацију и сусрет у Карађорђеви Антић не гледа као на позитивне кораке и замера што Тадић не води рачуна о неким документима које је Србија усвојила.

„Срби у БиХ, иако су конститутиваннарод и то вољом политичког вођства Муслимана и Хрвата, немају она права која имају Бошњаци у Новом Пазару, који су мањина. И из

Сарајева и Новог Пазара нам непрекидно представљају да Срби у РС треба да имају иста права као Бошњаци у Пазару, а то није исто”, закључује Антић.

Иако ово неће бити Тадићева прва посета Сарајеву (у мају прошле године је био на годишњици Игманске иницијативе) по свему се види да ће Сарајево за председника Србије бити нови велики изазов, нарочито на унутрашњополитичком плану.

(Политика)